

* **शान्तिराम बस्नेत**
 भापा । भापाको
 शिवसताक्षीस्थित दूधमा रहेको
 राष्ट्रिय रमणीय आदर्श माध्यमिक
 विद्यालयमा व्यवस्थापन समिति
 गठनको प्रक्रिया राजनीतिक
 नेताहरूको स्वार्थका कारण
 अलमलमा परेको छ ।
 गत असार १८ गते विद्यालय
 व्यवस्थापन समितिको म्याद
 सकिएपछि पटक-पटक सहमतिको
 प्रयासमा पनि राजनीतिक
 आकांक्षीहरू धेरै भएकाले नयाँ
 समिति गठन हुन नसकेको हो ।
 १ सय ६५ विद्यार्थी संख्या
 र ६ सय २३ जना अभिभावक
 रहेको विद्यालयमा पहिलोपटक
 बोलाएको अभिभावक भेलामा
 १४३ जना मात्र अभिभावकहरू
 उपस्थित भएका थिए। त्यस
 उपस्थित भेलामा सहमति नजुटेका

खालको अपराध देखिएको खण्डमा डिपोटो गरिने कुवेती सञ्चारमाध्यमहरूले जनाएका छन् ।

‘मेथानोल’ नामक घातक रसायन मिसिएको अवैध मदिरा सेवनका कारण १६० जनाभन्दा बढी विरामी परेका थिए । यस कुवेती स्वास्थ्य मन्त्रालयका अनुसार, यस घटनामा हालसम्म नेपाली, भारतीय, बंगलादेशीसहित विभिन्न देशका २२ जना अप्रवासी कामदारको मृत्यु भएको हो । कुवेती प्रहरीले अवैध मदिरा उत्पादन गर्ने उद्योग चलाउने २ जना नेपालीसहित ४ जनालाई पक्राउ गरेको छ । कुवेती सञ्चारमाध्यमका अनुसार उनीहरूमाथि २२ जनाको हत्या आरोपमा अनुसन्धान भइरहेको जनाएको छ । घट साता कुवेती अन्तरिक मन्त्रालयले घटनापछि सुक्ष्मा अभियान सञ्चालन गरेको थियो । जसमा मेथानोल उत्पादन तथा बिक्रीमा संलग्न ६७ जनालाई पक्राउ गरेको थियो ।

राजनीतिक आस्थाको आधारमा आकांक्षीहरू विद्यालयमा बढ्दा नकारात्मक संदेश प्रवाह हुने भन्दै बाहिर विरोधका स्वरहरू सुन्न पाइन्छ। विद्यालयको भौतिक संरचना कसरी विकास गर्ने, शैक्षिक गुणस्तर वृद्धिमा कसरी नयाँ आयाम थप्ने भन्दा पनि राजनीतिक भागण्डामा कसरी आफूलाई उभ्याउने भन्ने बारेमा राजनीतिक दल र व्यक्ति देखिएकैले पनि अहिलेसम्म समिति गठन गर्न सफल हुन नसकेको बुझ्न सकिन्छ। दोस्रो सहमतिको प्रयास सफल नभए त्सेडोपटक भेला हुन सकेछ। त्सेडोपटक पनि पदकै कारण सहमति नभए निर्वाचन अन्तिम विकल्प हो। निर्वाचन पनि हुन सक्छ, निर्वाचनले नयाँ समिति गठन गर्न सकेछ। तर, विद्यालयमा व्यवस्थापन समितिको

त्यस्तै विद्यालयको प्रधानाध्यापक
सदस्य सचिव रहने शिक्षा
नियमावलीमा प्रावधान रहेको छ ।
नियमानुसार ४ जना सहमतिमा
आउँछ, चार जनाले दुई जना
मनोनित गर्छ, त्यसमध्येबाट ज्येष्ठ
नागरिक सदस्यको अध्यक्षतामा
बैठक बस्छ । बैठकले सहमति
अथवा बहुमतको आधारमा
अध्यक्षको चयन गर्ने भएकोले
पनि राजनीतिक अभिष्ट नराखी
विद्यालयको हितमा काम गर्ने
नियतका साथ अघि बढे चाँडै
सम्स्याको समाधान भई विद्यालय
व्यवस्थान्न समिति गठन हुन
समय लाग्दैन ।

भारतको पश्चिम बंगाल र विहार प्रान्तसँग
समाना जोडिएको यस भन्सार कार्यालयको
मूल भन्सार कार्कापिडग्रामा र मातहतमा ६
वटा छोटो भन्सार कार्यालयहरू रहेको छ
। यस भन्सार कार्यालय भारतको पश्चिम
बंगाल राज्यमा अवस्थित पानीतंकी ल्याण्ड
कन्स्टमसँग जोडिएको छ । यस भन्सार
कार्यालयबाट भारत, चीन, बंगलादेश, भुटान
लगायतका तेस्रो मुलुकहरूबाट समेत मालवस्तु
पैठारी र निकासी गरिँदै आएको छ ।

सम्पादकीय

तीजको शुभकामना

पृथ्वी वैदिक सनातन धर्म परम्पराका बिभिन्न पौराणिक एवं आध्यात्मिक ग्रन्थहरूमा , खासगरि स्कन्द पुराण र भविष्योत्तर पुराणमा वर्णन भए बमोजिम राजा हिमालयले आफ्नी पुत्री गौरीको बिबाह भगवान बिष्णुसंग गरिदिने निधो गरेपश्चात् साथीहरूले हरेर (सखीहरूको सहयोगमा)बिकट स्थानमा पुर्‍याए र त्यही गौरी (पार्वती) ले कठोर तपस्या गरिन् । उनको तपस्याबाट महादेव प्रसन्न भएर भाद्र महिनाको शुक्ल पक्षको तृतीया तिथि हस्ता नक्षत्रका दिन स्वयं प्रकट भई गौरीको तपस्या स्वीकाउँ आशीर्वाद दिएर तपस्या सफल तुल्याईदिएकाले हरेक वर्ष भाद्र महिनाको शुक्ल पक्षको तृतीयाका दिन तीज पर्व मनाउदै आएको पाईन्छ ।सखीहरू (आलीका)बाट हरेर तपस्या गराई सफल भएकोले तीज पर्वलाई हरितालिका तीज पनि भनिन्छ ।

तीज पर्व नेपालमा मात्र नभएर भारत वर्षका बिभिन्न स्थानहरूमा मनाईन्छ ।यस पर्वलाई हरियाली तीज, काजरी तीज,कैभाडा तीज,अखा तीज,काजल तीज,तीजरी तीज आदि आदि नामबाट मनाईन्छ । कतै कतै बैशाख तथा श्रावण महिनामा पनि मनाउने गरिन्छ।तर समग्रमा तीजको महत्व र मान्यता समान देखिन्छ।हरितालिका तीज नेपाल लगायत भारतका बिभिन्न स्थानहरूमा धुमधामसंग मनाउने गरिन्छ । अहिले आएर संसारका बिभिन्न देशमा नेपाली र भारतीय समुदायले तीज पर्व मनाएको पाईन्छ । खासगरि नेपाली समुदायले बिदेशमा विशेष पर्वको रूपमा मनाउदै आएको देखिन्छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा यो पर्व नेपालीहरूको साँस्कृतिक पहिचानको रूपमा बिदेशमा परिचित भइराखेको देखिन्छ ।

तीज पर्व सामान्य हर्षोल्लासका निमित्त मनाउने चाड मात्र नभएर यसको आफ्नै सामाजिक, साँस्कृतिक, आध्यात्मिक एवं तान्त्रिक महत्व रहेको छ।त्यसो त हाम्रा अधिक चाडहरू यिनै महत्वले ओतप्रोत छन्।सामाजिक सद्भाव,मेलमिलाप एवं समाजका बिबिध बिसंगति र सामाजिक अधिकारलाई उजागर गर्ने पर्वको रूपमा हजारौं हजार वर्षदेखि यो चाड मनाइँदै आएको छ। यो चाडले साँस्कृतिक रीतिरिवाज परम्परा एवं गीत संगीत अनि भेषभुषालाई संरक्षण र संबर्द्धन गर्दै आएको छ।हालका दिनहरूमा संसारभर छरिएर रहेका नेपालीहरूमाफत तीजको माध्यमबाट साँस्कृतिक पहिचान गराउने काम भईरहेको छ।

समय परिवर्तनशील र गतीशील छ।समयको परिवर्तनशीलता र गतिशीलता संगसंगै मानव समाज र सभ्यताहरूको परिवर्तन हुँदै आएका छन् । समयको गतिसंगै भएका सकारात्मक एवं श्रृजनशील परिवर्तनहरूले समाज र सभ्यताहरूलाई वैभवता प्रदान गर्दै विकासको उचाईमा पुर्‍याएका छन् । समयको बदलिंदो प्रवाह संगसंगै नकारात्मक र असृजनशील परिवर्तनहरूले समाज र सभ्यताहरूलाई बदनाम गर्दै बिनासको बिन्दुसम्म पुर्‍याएका छन् । तीज पर्व पनि समयको परिवर्तित चक्र संगसंगै परिवर्तन हुँदै आएको र समय अनुकूल मूलभूत यथार्थ, मूल्य र मान्यतामा आँच नआउने गरि परिवर्तन हुन आवश्यक छ । सबैलाई तीज पर्वको शुभकामना ।

• लक्ष्मीधर गुरागाई

बालबालिकालाई उनीहरूको समग्र विकासमा सहयोग पुर्‍याउने खालको शिक्षा दिनु आवश्यक हुन्छ । जुन शिक्षा प्राप्त गरेपछि उनीहरूको जीवन सुनिश्चित हुन सकोस् । उनीहरूलाई दिइने शिक्षामा देहायका पक्ष समेटिनु आवश्यक हुन्छ ।

बालमैत्री र रुचिकर शिक्षा

कुनै पनि कुरा गीत, कथा, खेल वा चित्रका माध्यमबाट बालबालिकालाई कुनै कुरा सिकाइयो भने त्यसरी गरिएको सिकाइ दिगो हुन्छ । उनीहरूका मनमा रहेको उत्साह र जिज्ञासालाई प्रोत्साहन गर्ने वातावरणमा शिक्षा दिनु पर्छ तर परम्परादेखि चल्दै आएको डर, त्रास र दण्ड दिने खालको शिक्षालाई हामीले सधैँका लागि रोक्नु पर्छ ।

नैतिक र सामाजिक शिक्षा

बालबालिकालाई विभिन्न खालका नैतिक वा पौराणिक कथा सुनाएर उनीहरूमा दया, प्रेम, सेवा, सहानुभूति, अनुशासन, जिम्मेवारीबोधका विभिन्न कुरा सिकाउन सकिन्छ । त्यसका लागि शिक्षकले विषयवस्तु सुहाउँदिला कथा र प्रसङ्ग खोजी गरी आफू तयार हुनु पर्छ । एक जना शिक्षक हुनुहुन्थ्यो । एक दिन उहाँ पढाउनका लागि कक्षा कोठामा पस्नुभयो । उहाँले विद्यार्थीलाई सोध्नुभयो, “नानीबाबु हो, आज कुन पाठ पढ्ने ?”

‘आज नम्रता शीर्षक पाठ पढ्ने हो गुरुदेव !’ विद्यार्थीले एकस्वरमा भने ।

• प्राडा कृष्णकान्त पराजुली

धेरै समयदेखि प्रतिनिधि सभा अन्तर्गत शिक्षा, विज्ञान तथा प्रविधि समितिमा अड्केको शिक्षा विधेयक हालै मात्र माओवादी, राप्रपा र रास्वपाका फरक मत सहित पारित भएको छ । विधेयक पारित हुने क्रममा सम्बन्धित मन्त्री समेतको उपस्थितिमा यो विषयले धेरै महत्व पाएको देखिन्छ, जुन आवश्यक पनि थियो । नेपालको सीबिधान - २०७२ को मौलिक हक अन्तर्गत धारा ३१ (ख) मा प्रत्येक नागरिकलाई राज्यबाट निःशुल्क माध्यमिक शिक्षा प्राप्त गर्ने हक हुनेछ भन्ने उल्लेख छ । यसरी सीविधानले शिक्षालाई मौलिक हकको रूपमा परिभाषित गर्दै निःशुल्क शिक्षा प्रदान गर्न राज्यलाई बाध्य बनाएकाले यसको प्रभावकारी कार्यान्वयन राज्यको कानुनी, नैतिक र संवैधानिक दायित्वमा पर्छ ।

अब प्रश्न उठ्छ, के राज्य आफ्ना दायित्व पूरा गर्न सक्षम छ ? जब राज्य स्रोतसाधनले सुसज्जित छैन, तब आफ्नो दायित्व र कर्तव्य पूरा गर्न वैकल्पिक सहायताको आवश्यकता स्वाभाविक हुन्छ । नेपाल जस्तो विकासशील राष्ट्रका लागि निजी क्षेत्रसँग सहकार्य गर्नु विकल्प मात्र होइन, अपरिहार्यता पनि हो । शिक्षा सीविधानले प्रत्याभूत गरेको मौलिक हक हो, जसको कार्यान्वयन राज्यको जिम्मेवारी हो । राज्यले आफ्नै क्षमताले सबै नागरिकलाई समान गुणस्तरीय शिक्षा उपलब्ध गराउन नसकेको स्थितिमा, निजी क्षेत्रको सहकार्यमा खुलेका विद्यालयले त्यो अभाव पूर्ति गरिरहेका छन् । निजी विद्यालय केवल व्यावसायिक संस्था मात्र होइनन्, यी त राज्यले पुर्‍याउन नसकेको शिक्षाको पहुँच पुर्‍याउने, गुणस्तर कायम राख्ने र शैक्षिक विकासमा योगदान दिने सर्म्पति सहयात्रीसमेत

बालमैत्री व्यावहारिक शिक्षा

“नानीबाबु हो, म आँ गर्छु तिमीहरू पहिले मेरो मुखभित्र हेर है अनि मेरा प्रश्नको जवाफ दिनु ।”

‘हुन्छ गुरुदेव !’ विद्यार्थीले एक स्वरमा भने । यति भनेर उहाँले आँ गरेर विद्यार्थीलाई आफ्नो मुख देखाउनुभयो । गुरुले फेरि सोध्नुभयो, “तिमीहरूले मेरो मुख भित्र हेर्‍यो ?”

‘हेर्‍यो गुरुदेव !’ उनीहरूले एक स्वरमा जवाफ दिए । ‘तिमीहरूले मेरा मुखभित्र दाँत देख्‍यो ?’ गुरुको प्रश्न सुनेर विद्यार्थी पहिले हाँसे अनि भने, “गुरु, हजुरको मुखभित्र दाँत त एउटा पनि छैन ।”

‘ए, दाँत छैनन् ? जिब्रो नि जिब्रोचाहिँ देख्‍यो कि देखेनौ ?’ गुरुले प्रतिप्रश्न गर्नुभयो । विद्यार्थीले एक स्वरमा जवाफ दिए, “जिब्रो त देख्यौं गुरु, जिब्रो त छ ।”

‘नानीबाबु हो, त्यो जिब्रो म मेरी आमाका कोखबाट जन्मेँदा मेरो मुखभित्र टाँसिएर आएको हो, त्यो अझै छ । ती दाँतहरू त पछि आएका थिए तर किन पहिले नै किन फुक्लेर गए ? पहिले आएको जिब्रो किन फुक्लेर गएन ?’ गुरुले सोध्नुभयो । विद्यार्थी केही बोल्न सकेनन् । उनीहरू मुखामुख गरेर बसिरहे । गुरुले फेरि भन्नुभयो, “बाबु हो, जिब्रो नरम हुन्छ, म जन्मिँदा आएको जिब्रो आजसम्म मेरा मुखभित्र छँदै छ, ती दाँतहरू पछि उम्रेका हुन् । ती कडा थिए, त्यसैले पहिले नै फुक्लेर गए । नानीबाबु हो, तिमीहरू पनि लामो समयसम्म बाँच्न चाहन्छौं भने दाँत जस्तो कडा होइन । जिब्रो जस्तै नरम बन, सबैसित मिठो बोली बोल, नम्र बनेर बोल ! जिब्रोको गरिमा मिठो बोलीमा !’ गुरुका कुराले विद्यार्थीले नम्रताको महत्त्व बुझे । त्यस दिनदेखि विद्यार्थीले नम्रता भन्ने पाठ राम्ररी बुझे । सबै विद्यार्थी नम्र बने ।

बौद्धिक तथा सिर्जनात्मक विकास

बालबालिकाले आफूलाई लागेका प्रश्न गर्ने, स्वतन्त्र रूपमा विचार प्रस्तुत गर्ने र उनीहरूले नयाँ नयाँ कुरा गम्भीर बनेर सोच्ने क्षमताको विकास गराउने खालको शिक्षा दिनु पर्छ । बालबालिकालाई एउटा अस्तो घरमाथि लगेर, त्यहाँबाट देखिएको दृश्यलाई लेख्न तथा चित्र बनाउन लगाउने काम गर्नाले उनीहरूमा सिर्जनात्मक क्षमताको स्वतः विकास हुन जान्छ । यस्ता प्रयोगबाट शिक्षकहरूले कुन बालबालिकामा के कस्तो सिर्जनशीलता विद्यमान छ भनेर पहिचान गर्न सकिन्छ । तपाईँका घरमा को को हुनुहुन्छ ? चित्र बनाएर देखाउनुहोस् भनेर चित्र कोर्न लगाउने अथवा आफ्ना घरपरिवार, छरछिमेकीका विषयमा लेख्न लगाउने । सिर्जनशील गतिविधि जस्तै आफूलाई मन लागेको चित्र बनाउने, स्वतन्त्र रूपमा कथा लेख्ने, कविता लेख्ने बालबालिकालाई जिम्मेवारी दिनु पर्छ ।

व्यावहारिक र जीवन उपयोगी शिक्षा

आफ्ना जीवनमा प्रयोग हुने खालका सिपहरू बालबालिकालाई सिकाउनु पर्छ । विहान उठेर आफ्नो बिछ्थीना मिलाउने, कोठा बदार्ने, आफ्ना लुगा आफैँ धुने, आफूले खाएको थाल, कचौरा माइने, आफ्नो व्यक्तिगत सरसफाई गर्ने कला सिकाउनु व्यावहारिक र जीवन उपयोगी शिक्षा हो ।

त्यसै गरी आफूभन्दा ठुलाको सत्कार गर्न, नमस्ते, ढोग गर्न र आफूभन्दा सानालाई माया गर्न बालबालिकालाई सिकाउनु पर्छ । स्वच्छता, समय व्यवस्थापन, संवाद सिप सिकाउने खालको शिक्षा बालबालिकालाई दिनु उपयुक्त हुन्छ । कसैले कुनै सानोतिनो सहयोग गरे भने धन्यवाद भन्न सिकाउनु पर्छ । अरूबाट कुनै काम गराउनु परेमा कृपया भन्ने शब्दबाट सिकाउन सिकियो भने उनीहरूमा शिष्टताका साथै व्यावहारिक तथा उपयोगी शिक्षाको भरपूर विकास हुन जान्छ ।

समान अवसर र समावेशिता

जात, वर्ग, लिङ्ग, क्षमता भौगोलिक आदि आधारमा कसैलाई विभेद नगरी सबै बालबालिकालाई समान अवसर दिने खालको शिक्षा दिनु पर्छ । संसारमा जति मानिस छन् सबै मानिस समान हुन्छन् । जात, वर्ण, लिङ्ग, भूगोलका आधारमा कोही ठुला र कोही साना हुँदैनन् भन्ने कुरा बालबालिकालाई बुझाईदिनु पर्छ । जसरी मानिसहरूको रूपरङ्ग फरक फरक हुन्छ त्यसै गरी बानी व्यहोरा, क्षमता, रुचि, ज्ञान, सिप र धारणा पनि सबैको फरक हुन्छ भन्ने कुरा उनीहरूलाई राम्ररी सिकाउनु पर्छ ।

प्रकृति र संस्कृतिमैत्री

सबै बालबालिकालाई वातावरण संरक्षण, सांस्कृतिक पहिचान र स्थानीय ज्ञानको सम्मान गर्ने खालको शिक्षा दिनु आवश्यक छ । मानिसहरूको सोच, भावना र व्यवहारमा सन्तुलित विकास गर्ने खालको शिक्षा दिनु पर्छ । बाल्यकालदेखि नै उनीहरूलाई बिरुवा रोप्न, त्यसलाई गोडमेल गर्न र मलजल गर्न सिकाउनु पर्छ । बोटाबिरुवाले मानिसलाई अक्सिजन दिनछन् । दाउरा, काठ र फलफूल दिने मात्र होइन मानिसका घर बनाउन पनि बोटाबिरुवाबाट नै काठ उपलब्ध हुन्छ भन्ने कुरा बुझाएर प्रकृतिमा वातावरण सन्तुलन राख्न सबै जीवजन्तु, प्राणी, वनस्पतिको उत्तिकै महत्त्व हुने कुरा बुझाईदिनु पर्छ ।

घरमै सिकाउने उपाय

बालबालिकाले घरमा आफ्ना अभिभावकको बोलीवचन, व्यवहार र क्रियाकलापबाट धेरै कुरा सिक्न सक्छन् । अभिभावक एकअपसमा कस्तो व्यवहार गर्छन् ? छरछिमेकका मानिसका विषयमा बोल्दा कसरी बोल्छन् ? ती सब कुरा सुनेर बालबालिकाले धेरै कुराको अनुभव गर्न सक्छन् । धेरै कुरा सिक्न सक्छन् । त्यसैले अभिभावकले अरू छरछिमेकका मानिसहरूको कुरा गर्दा सम्मान गरेर बोल्ने गरेमा बालबालिकामा अरू मानिसहरूलाई सम्मान गर्ने बानीको विकास हुन्छ ।

सामुदायिक विद्यालयको व्यवस्थापन

हुन् । आफ्नो सम्पति, ऊर्जाशील समय र उद्यमशीलता लगानी गरेर शिक्षाको ज्योति बाल्ने निजी क्षेत्रका व्यक्तिकहरूप्रति कुतज्ञता व्यक्त गर्नु त राज्यको कर्तव्य नै हो । यिनलाई हतोत्साही गरिनु हुन्न ।

राज्यका प्रमुख निकायमध्ये शिक्षा, विज्ञान तथा प्रविधि समितिमा भएको पछिल्लो छलफलमा निजी विद्यालयप्रति केही जनप्रतिनिधिद्वारा उठाइएका विषय र विष्णणी यथोचितभन्दा पनि प्रतिक्रियात्मक देखिन्छन् । यी विषय शिक्षा क्षेत्रको समग्र र रास्वपाका फरक मत सहित पारित भएको छ । विधेयक पारित हुने क्रममा सम्बन्धित मन्त्री समेतको उपस्थितिमा यो विषयले धेरै महत्व पाएको देखिन्छ, जुन आवश्यक पनि थियो । नेपालको सीबिधान - २०७२ को मौलिक हक अन्तर्गत धारा ३१ (ख) मा प्रत्येक नागरिकलाई राज्यबाट निःशुल्क माध्यमिक शिक्षा प्राप्त गर्ने हक हुनेछ भन्ने उल्लेख छ । यसरी सीविधानले शिक्षालाई मौलिक हकको रूपमा परिभाषित गर्दै निःशुल्क शिक्षा प्रदान गर्न राज्यलाई बाध्य बनाएकाले यसको प्रभावकारी कार्यान्वयन राज्यको कानुनी, नैतिक र संवैधानिक दायित्वमा पर्छ ।

अब प्रश्न उठ्छ, के राज्य आफ्ना दायित्व पूरा गर्न सक्षम छ ? जब राज्य स्रोतसाधनले सुसज्जित छैन, तब आफ्नो दायित्व र कर्तव्य पूरा गर्न वैकल्पिक सहायताको आवश्यकता स्वाभाविक हुन्छ । नेपाल जस्तो विकासशील राष्ट्रका लागि निजी क्षेत्रसँग सहकार्य गर्नु विकल्प मात्र होइन, अपरिहार्यता पनि हो । शिक्षा सीविधानले प्रत्याभूत गरेको मौलिक हक हो, जसको कार्यान्वयन राज्यको जिम्मेवारी हो । राज्यले आफ्नै क्षमताले सबै नागरिकलाई समान गुणस्तरीय शिक्षा उपलब्ध गराउन नसकेको स्थितिमा, निजी क्षेत्रको सहकार्यमा खुलेका विद्यालयले त्यो अभाव पूर्ति गरिरहेका छन् । निजी विद्यालय केवल व्यावसायिक संस्था मात्र होइनन्, यी त राज्यले पुर्‍याउन नसकेको शिक्षाको पहुँच पुर्‍याउने, गुणस्तर कायम राख्ने र शैक्षिक विकासमा योगदान दिने सर्म्पति सहयात्रीसमेत

जसका कारण विद्यार्थी राष्ट्रिय र अन्तर्राष्ट्रिय स्तरमा प्रतिस्पर्धी बन्न सफल भएका छन् । त्यति मात्र होइन दक्षता र उच्च शिक्षा प्रवेशमा निजी विद्यालयका विद्यार्थी अग्रपङ्ि त्पमा देखिएका छन् । सामाजिक योगदान : निजी विद्यालयले समाजमा अवसर र गतिशीलता ल्याएका छन् । समाजका विपन्न र गरिब, जेहन्दार, दलित विद्यार्थी जो निजी विद्यालयमा पढ्ने आर्थिक हैसियत राख्न सकेदैनन् उनीहरूलाई छात्रवृत्ति (न्यूनतम १० प्रतिशत) मार्फत सेवा पुर्‍याइरहेका छन् । ग्रामीण तथा मध्यमवर्गीय परिवारका बालबालिकाले पनि निजी विद्यालयमा शिक्षा पाएर आफ्नो भविष्य निर्माण गरेका छन् । अङ्ग्रेजी र प्राविधिक शिक्षाले उनीहरूलाई अन्तर्राष्ट्रिय अवसरसँग जोड्ने माध्यम बनेको छ । समाजमा आर्थिक रूपमा सम्पन्न र विपन्न वर्गका अभिभावकका बालबालिका एकै छानामुनि पढ्न पाउँदा सामाजिक दुरी र दृष्टिकोण सभ्र्मा बन्न सकेको छ । विदेशी विद्यालयसँग गरिएका सहकार्यले नेपाली विद्यार्थीले विदेशी रहनसहन, रीतिरिवाज, चाडपर्व, भाषा संस्कृतिका बारेमा जानकारी लिन दिन सक्ने अवसर मिलेको छ ।

आर्थिक योगदान : शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय अन्तर्गत रहेको शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्रको रिपोर्ट -२०८१ को तथ्याङ्कलाई आधार मानेर आर्थिक वर्ष २०८२/८३ मा शिक्षा मन्त्रालयलाई छुट्ट याइएको बजेट दुई खर्ब ११ अर्बको हिसाब गर्दा प्रति विद्यार्थी खर्च ४५,४४७ रुपियाँ (इसिडिडलाई समावेश गरेमा यो खर्च केही कम हुन्छ) हुन जान्छ । यही दरमा संस्थागत विद्यालयतर्फका विद्यार्थीलाई खर्च छुट्टयाउनु परेमा राज्यले अतिरिक्त आर्थिक भार प्रतिवर्ष एक खर्ब सात अर्ब ६२ करोड (चालु पुँजी मात्र) वहन गर्नुपर्ने हुन जान्छ ।

करिब एक लाख शिक्षक निजी विद्यालयको रोजगारीमा आबद्ध छन्, त्यसका अतिरिक्त अन्य कर्मचारी, विद्यालय बस

चालक, सहचालक आदि समेत जोड्दा निजी विद्यालय सञ्चालक यो संख्या दुई लाख ५० हजारभन्दा बढी रहेको दाबी गर्छन् । प्याब्सन नेतृत्वको रिपोर्ट अनुसार निजी सञ्चालकको पाँच खर्बभन्दा बढी रकम विद्यालयको भौतिक विकास तथा पूर्वाधारमा खर्च भएको देखिन्छ । नेपालका ८,१४९ निजी विद्यालयमा स्वदेशमै पढ्ने कुल विद्यार्थी सङ्ख्याको करिब ३४ प्रतिशत बालबालिका (१८ लाख) आबद्ध छन् । निजी विद्यालयले विद्यालय स्तरका अध्ययनका लागि बिदेसिन सक्ने बालबालिकालाई स्वदेशमा रोकी विदेशिने ठुलो धनराशि स्वदेशमै रोक्न सफल भएको छ । यसले आर्थिक गतिविधिलाई चलायमान गराउन सहयोग गरेको छ । यो तथ्याङ्कले निजी विद्यालयले राज्यलाई ठुलो आर्थिक योगदान गरेको देखिन्छ ।

नेपालको शिक्षा क्षेत्रमा निजी विद्यालयले राज्यको ठुलो भार वहन गर्दै आएका छन् तर हालै पारित शिक्षा विधेयकले निजी विद्यालयलाई नियन्त्रण गर्ने उद्देश्यका साथ केही विभिन्न बाध्यकारी नीति लागु गर्दै हतोत्साहित गर्ने प्रयास गरेको देखिन्छ । पूर्ण छात्रवृत्ति लागु गर्नुपर्ने (जसमा होस्टेल सुविधा, कापीकलम, किताब, विद्यालय ड्रेसलगायत सम्पूर्ण व्यवस्था निजी विद्यालयले नै अनिवार्य रूपमा गर्नुपर्ने), निजी विद्यालयलाई क्रमशः गैरनाफामूलक बनाउनुपर्ने, निजी विद्यालयमा अध्ययन गरेका विद्यार्थीलाई भविष्यमा प्राप्त हुन सक्ने छात्रवृत्तिबाट वञ्चित गरिनु जस्ता नीतिगत बाध्यकारी कदमले निजी विद्यालयको अस्तित्व नै सङ्कटमा पारेको तथा ज्यादा अतिक्रमण भएको महसुस गरी निजी विद्यालय सञ्चालकको छाता सङ्गठन प्याब्सन र एन-प्याब्सनले आन्दोलनको घोषणा गरेका छन् ।

संस्थागत विद्यालयका सञ्चालक वा शिक्षकलाई आन्दोलित गर्नु, कम्पनी ऐन अन्तर्गत दर्ता गर्न लगाएर गैर नाफामूलक बनाउन दबाब दिनु, निजी विद्यालयसँग नभएका साधन खरिद गरेर भए पनि उपलब्ध गराउन दबाब दिनु, त्यहाँ अध्ययन

त्यसैले बालबालिकालाई राम्रा बानी व्यहोरा सिकाउन अभिभावकले सधैँ सकारात्मक बन्ने, सकारात्मक सोच्ने र सकारात्मक काम गर्ने बानीको विकास गर्नु पर्छ ।

खेलबाट सिकाइ

बालबालिकालाई अक्षर, संख्या आदिको ज्ञान दिन रटाउने, घोकाउनेभन्दा रङ्ग, अक्षर, संख्या सिकाउन कार्ड, ब्लक आदि प्रयोग गरेर सिकाउने गर्नु पर्छ । धेरै वटा कार्डमा अङ्क लेख्ने उनीहरूलाई उस्तै उस्तै लेखिएका कुरा छुट्टयाउन लगाउने गर्दा खेल खेल मै बालबालिकाले नयाँ कुरा सिक्न सक्छन् । जस्तै कुनै एउटा अक्षरका लागि एउटा मात्र रङ्गको प्रयोग गरेर बनेका प्लेकार्डबाट बालबालिकालाई अक्षर खोज्न लगाउने गर्दा उनीहरू अक्षर र अङ्क छिटो सिक्न सक्छन् । बालबालिकालाई कुनै कुरा सिकाउन उनीहरूलाई निरन्तर उद्देश्य तथा प्रोत्साहनको खाँचो हुन्छ ।

आलोचना होइन, प्रोत्साहन

बालबालिकालाई आलोचना होइन, प्रोत्साहन गर्ने गरौं । उनीहरूलाई अन्य बालबालिकासित तुलना गर्दै नगरौं । किनकि प्रत्येक बालबालिकामा ज्ञान, सिप, धारणा, रुचि र क्षमता फरक फरक हुन्छ । उनीहरूले सानोतिनो प्रगति गरे भने पनि मुक्तकण्ठले प्रशंसा गर्ने गरौं । बालबालिकालाई सामूहिक काम गर्न दिउँ जस्तै कक्षा कोठाको सरसफाई गराउने जस्ता कामबाट उनीहरूमा टिममा मिलीजुली काम गर्ने बानीको विकास हुन जान्छ । जुन सिप उनीहरूलाई जीवनपर्यन्त काम लाग्छ । बालबालिकालाई उनीहरूले राम्रो काम गर्दा प्रोत्साहनका लागि ताली बजाउने गरौं । उनीहरूले राम्रो काम गरेमा स्टिकर दिने गरौं । राम्रो काम सानोतिनो गरे पनि खुलेर प्रशंसा गर्न कदापि नबसौं ।

गर्ने विद्यार्थीलाई भविष्यका अवसर र सुविधाबाट अलग राख्नु अन्यायपूर्ण कर्म हुन् । निजीमा आफ्ना बालबालिका पढाउने राष्ट्रसेवक शिक्षक, कर्मचारीलाई कारबाही गर्ने नीति बनाउनु, निजी विद्यालयमा आफ्ना बालबालिका पढाउन बाध्य अभिभावकलाई हुनेखाने वर्गमा वर्गीकरण गर्नु, निजी विद्यालयले दिएको गुणस्तर घटाउन दुरुसाहन गर्नु, निजी विद्यालयलाई नियन्त्रणमा राखी भए गरेका केही उपलब्धिलाई समाप्त गर्न खोज्नु हुन ।

निजी विद्यालयलाई हतोत्साहित गरी भत्कानु सम्पत्‍याको समाधान होइन, बरु सामुदायिक विद्यालयको स्तर उन्नति गरी सबै नागरिकको पहिलो रोजाई स्वतः सामुदायिक विद्यालय बनाउनु राज्यको कर्तव्य हो । निजी विद्यालयलाई भत्काएर, तर्साएर वा दबाबमा राखी नियन्त्रण गर्नुभन्दा त्यसलाई नियमन गरी सामुदायिक विद्यालयको स्तर उन्नतिलाई अनिवृद्धि गर्नु राज्यको दायित्व हो । यद्यपि निजी विद्यालयको शुल्क महँगो भएको कारण शिक्षामा असमानता बढाएको भन्ने आलोचना पनि उत्तिकै छ । यसमा निजी विद्यालय सचेत हुँदै, राज्यका प्रति जिम्मेवार बन्दै ज्यादा नाफामूलक बन्नुभन्दा सेवामूलक बन्ने उद्देश्य राखिनु पर्छ ।

सामुदायिक विद्यालयको गुणस्तर र व्यवस्थापन कमजोर भएका कारण अभिभावक आफ्नो आर्थिक अभाव हुँदाहुँदै पनि आफ्ना बालबालिका संस्थागत विद्यालय पठाउन बाध्य हुन्छन् । त्यसैले यस्ता विद्यालयमा आफ्ना बालबालिका पढाउनु उनीहरूको कमजोरी नभई राज्यद्वारा सञ्चालित सामुदायिक विद्यालयको शैक्षिक तथा प्रशासनिक असक्षमताको परिणाम हो भन्ने बुझ्नु जरुरी छ । निजी विद्यालयको विकल्प सामुदायिक र सामुदायिकको विकल्प पनि सामुदायिक विद्यालय नै बनाउन सक्नु राज्यको कर्तव्य हो । सामुदायिक विद्यालयको प्रभावकारी व्यवस्थापन नै विद्यालय शिक्षामा विद्यमान सबै समस्याको दीर्घकालीन र अचुक समाधान हो ।

